

[Glistrup.]

til med de lovforslag, vi har her, eller udtrykt med de ord, der anvendes i dag i en leder i Kristeligt Dagblad, jeg citerer:

„Hvis skitsens indhold bliver lov, så har folketinget været med til at cementere den store ledighed, vi har.“

Det er simpelt hen det, der er sandheden om disse lovforslag, som socialdemokratiet her kommer og forelægger os. Det er en cementering af arbejdsløsheden i dette land. Det bringer os et skridt videre frem mod valutaunderskud. Det er bestemt ikke noget, som vi på nogen måde skal jage igennem over en weekend hu-vej for at kunne være klar til lige at få finanslovforslaget igennem, så vi kan komme på påskeferie. Det er ikke det, der skal være tale om. Her er der virkelig en korsvej, hvor vi må besinde os, og hvor vi må gå igennem problemerne og sige: hvordan kan vi med det folketing, som vælgerne skabte den 9. januar, løse spørgsmålene perspektivplanrigtigt, således at vi kan begynde at føre udviklingen den vej, som vi alle sammen inderst inde ved må være den eneste rigtige?

Dér er det jo så lykkeligt, at der i den kommende uge, mens udvalgene om disse ting sidder, nærmere bestemt på torsdag, her i tinget til første behandling kommer et forslag, der passer som hånd i handske til løsning af de problemer, der foreligger her. Det er lovforslaget om forhøjelse af den skattefri bundgrænse for 1975 til 19.000 kr. Enhver kan jo sige sig selv, at hvis man gennemfører det forslag, vil alle, der tjener over 19.000 kr. her i landet, få 4.000 kr. mere til rådighed i 1975. Det gælder om ligestilling mellem lønmodtagere og erhvervsdrivende, pensionister og alle i dette land, ikke denne graven ned imellem forskellige samfundsgrupper, som socialdemokratiet vil med vidt forskellige regler for lønmodtagere, erhvervsdrivende, pensionister osv. Man får nøjagtig det samme for dem alle sammen, og man får en virkning, der selvfølgelig føles væsentlig kraftigere og bedre for dem med de lave indtægter, for hvem 4.000 kr. mere i disponibel indkomst selvfølgelig er væsentlig bedre end den rolle, det spiller for dem, der tjener store penge. Med denne enkle ting klarer vi indkomstdannelsens problem.

Samtidig kan man så som den anden hovedpille tage den nødvendige politik, den

politik, der går ud på at holde lønudgifterne, holde omkostningerne i ro for erhvervsvirksomhederne, således at vi kan genvinde vor konkurrencedygtighed, således at vi kan komme i gang med at afskaffe arbejdsløsheden.

Jeg tror ikke, det er tilstrækkeligt, sådan som den tidligere regering mente i december måned, at vi tager tingene nu for resten af 1975. Jeg tror, det skal videreudbygges med en løsning for 1976, og det kan gøres efter nøjagtig samme model: en forhøjelse af den skattefri bundgrænse. Så har vi løst problemerne til alle sider med arbejdsløshed, med valutaproblemer, med inflation. Det er dér, vi har løsningen på det. Så skal vi nok lade lovene udløbe den 31. december, overensstemmende med, hvad også venstre foreslog, men altså bare ét år senere, 31. december 1976.

Dér har vi simpelt hen løsningen til at klare disse problemer, og så bliver vi fri for hele den stak af fortænkte regler, der vil skaffe os en bunke yderligere uproduktiv administration og uretfærdigheder og urimeligheder. For det er jo det, der ligger i de lovforslag, der er kommet her fra socialdemokratiets side. Det er f. eks. forslaget om, at man nu i de næste par år, hvis ellers statsministerens ord i formiddags står til troende, skal holde den samme absolutte bruttoavance pr. vareenhed rundt omkring i landets virksomheder. Edb-bureauer, købmandsbutikker, transporterhverv, vognmænd, sagførere, og hvad man ellers kan tænke, disse hundredtusindvis af virksomheder skal operere efter dette embedsmandskontorbegreb, den samme absolutte bruttoavance pr. vareenhed, der skal danne udgangspunkt, og så kan man regulere med nogle udgifter og ikke med andre. Det vil jo give en administration af den anden verden for dem, der vil overholde loven.

Skal man virkelig kontrollere det, bliver kontrolarbejdet stort, og dér fandt jeg det eneste lyspunkt overhovedet, vil jeg næsten sige, i bunken af papirer fra socialdemokratiet. Det var, da man slog efter og sagde: hvor meget vil så den ekstra administration koste? Så stod der, at monopoltilsynet har så megen overflødig arbejdskraft — ja, det var det, der var meningen med det — at vi ikke behøver at ansætte én eneste medarbejder mere for at kontrollere alle disse virk-